

“Hi ha **poques** coses del meu currículum de què em pugui penedir”

La passió per la música de Miqui Puig (l'Ametlla del Vallès, Vallès Oriental, 1968) no s'atura, ni de lluny. Després de 16 anys com a líder de Los Sencillos, en què el grup va vendre 200.000 discos i va fer més de 300 concerts, aquest enamorat del pop debuta en solitari amb 'Casualidades', i encara té temps per a exercir com a disc-jòquei.

Miqui Puig és una de les presències mediàtiques més ineludibles del pop de l'estat espanyol. Durant més d'una dècada va liderar la banda barcelonina Los Sencillos, però fa poc més d'un parell d'anys va decidir començar de nou i de zero amb una carrera en solitari que ha tingut amb el disc *Casualidades* (Naïve; 2004) un magnífic punt de partida. La seua presència a València com a disc-jòquei (dins de l'oferta del primer festival ESTE'04, celebrat a principi de juliol al port del cap i casal) era una de les moltes raons que teníem per parlar amb un dels més lúcids, afables i polifacètics personatges de la música pop, un home capaç de mantenir apassionades converses sobre l'estat de la indústria musical.

— Fa ara cosa d'uns deu anys afirmava que, quan fóra gran, li agradaria arribar a cantar amb la mateixa sensació de maduresa i serenitat que Paul Weller (exlíder de The Jam, Style Council i fa anys ja en solitari). Creu que ha arribat a aconseguir-ho?

— [Després d'una sorollosa rialla.] Encara estic intentant-ho. La veritat és que sempre he mirat de fer cançons senzilles, que tractin sobre els sentiments, sobre el desamor, etc., i és un procés en què mai no pares d'aprendre coses noves. Suposo que encara estic aprenent a

assolir això que comentes i que sembla que deia fa ja un bon grapat d'anys. Precisament ara que ho dius, l'altre dia estava escoltant un dels discos dels Style Council.

— Mirant una mica cap al passat més immediat, quina va ser l'autèntica raó per acabar amb la carrera de Los Sencillos?, era un motiu fonamentalment de desacord amb la indústria musical i les seues servituds?

— No exactament. En realitat era una qüestió més complexa, donada per tota una sèrie de factors, tot i que també és veritat que el funcionament de gran part de la indústria (segells discogràfics i tot el que els envolta) ens tenia una mica descontents. De fet, es dona la curiosa situació que alguns dels temes que he fet en solitari ara reben lloances de gent que els havia tingut damunt la taula molt abans (en la darrera època de Los Sencillos) i que ni tan sols s'havia molestat a escoltar-los, perquè en realitat són d'aquell temps.

— Ara que ja ha fet el seu debut com a cantant en solitari, es troba més lliure que abans per compondre cançons sense haver de compartir-les amb la resta de la banda?

— En certa manera sí, perquè aleshores totes les decisions eren una mica més assembleàries, però no hi ha tampoc una gran diferència, perquè ara també compto amb el criteri de molta

gent que m'envolta i, a més, crec que la composició de cançons pop sempre comporta un cert esperit assembleari.

— Com van brollar les col·laboracions amb Diego Vasallo, Jeannette o Silvia (cantant del grup Niza)?, les tenia ja pensades abans de gravar o van eixir com a conseqüència de la pròpia natura de les cançons?

— L'única que ja tenia pensada *a priori* era la de Diego Vasallo, a qui conec des de fa ja molt temps per la nostra relació d'amistat. I en el cas de Jeannette, sí que vaig pensar en la seva veu per a "La puta cancion de amor en la que el chico gana", i vaig contactar amb ella per mirar de convèncer-la amb motivacions una mica sentimentals.

— Creu que Jeannette és un dels mites oblidats del pop en castellà?

— Sí, sí, però no només ella. Sens dubte n'hi ha uns quants més. El problema és que patim una gran manca de cultura musical, des de fa anys. L'altre dia vaig llegir un comentari a premsa sobre Jeannette en què es parlava d'ella com a filla o deixeble de Cecilia, i sempre que es paria d'ella la gent només la recorda pel "¿Por qué te vas?", com si no hagués fet res més. Tot al contrari de França, on tothom anima veteraníssims com Henri Salvador, per exemple, perquè tornen a gravar i a fer coses noves.

— Quant a la seua faceta com a discjòquei, quines diferències estableix entre el seu treball punxant discos i el de músic?, què es pot esperar d'una sessió seua dins la cabina d'un club?

— Fer de discjòquei és sempre una experiència molt més hedonista i lúdi-

"Patim una gran manca de cultura musical, no com a França, on tothom anima els veteraníssims a tornar a gravar"

ca, molt més relaxada que haver de gravar. Normalment acostumo a estar molt atent a les reaccions de la gent per actuar segons la seva resposta, modificant una mica l'aire de la sessió segons les circumstàncies. He de reconèixer que m'agrada punxar fonamentalment pop, sempre mirant de ser eclèctic i prescindint de tota mena de prejudicis. No és estrany, per exemple, veure'm mesclar Sasha Distel amb una peça de música disco. Per cert, no entenc aquestes posicions que ignoren i desprestigien tota la música disco dels anys setanta.

— Sí, perquè sense aquesta música potser no haguera existit mai el house...

— Clar, clar, jo crec que forma una part ineludible de l'evolució de la música pop, i de fet també es pot aplicar al punk funk (ara tant de moda pel que fa al seu *revival*), que tampoc no hagués estat el mateix sense l'aparició de la música disco abans...

— Creu que les seues aparicions mediàtiques (en jurats de concursos musicals, anuncis i tota mena de programes) l'han situat, en certa manera com li passa a Alaska, per damunt del bé i del mal, en el sentit que no se l'ha criticat excessivament per això?

— Que no se m'ha criticat? Com es nota que no viviu a Barcelona! A mi en

el seu moment em van dir de tot. De fet, hi va haver una publicació (de la qual no diré el nom) que en l'època que vam gravar *Bultacos i Montesas* va dir que desitjaven que editéssim un nou disc al més aviat possible perquè així deixarien de veure'm al jurat de *Lluvia de estrellas*. Aquí es critica tothom que surt amb regularitat als mitjans, la qual cosa és molt fàcil de fer des de determinades posicions, però s'ha de tenir en compte que cal guanyar-se la vida de la millor manera possible. De fet, és un vici que veiem repetit cada vegada que algú d'aquí té èxit a àmbit internacional, com ha passat amb les crítiques rebudes per gent com Almodóvar, Joaquín Cortés i tants altres. Jo he fet un munt de coses, i tenia molt clar que el *Lluvia de estrellas* tenia un públic completament diferent del d'altres programes als quals també he treballat, com ara l'*Sputnik*, del 33.

T'asseguro que no hi ha gaires coses del meu currículum de les quals em pugui penedir. El que està clar és que sempre hi haurà gent a qui li agradi anar d'independent i d'íntegre per la vida, però després cal mirar el que passa realment. De fet, només cal mirar els principals festivals de música suposadament independents que hi ha a tot l'estat espanyol: gairebé tots estan patrocinats per marques de cervesa estrangeres...

— A més, la presència de gent amb treball i cert prestigi en el camp musical no només no és necessàriament criticable, sinó que fins i tot pot ajudar en més d'una ocasió a dignificar una mica tots aquests programes, i estic pensant

"Aquí es critica tothom que surt amb regularitat als mitjans, però cal guanyar-se la vida de la millor manera possible"

"Escolto de tot... Hi ha alguns temes que sonaven massa com determinats artistes, com ara 'El punk rocker enamorado', que en un principi em recordava moltíssim Burt Bacharach, però valg delxar que la cançó evolucionés i respirés, de manera que el resultat final no s'assembla tant a l'original."

ara en el cas de Julio Ruiz (Radio 3) al jurat d' *Operación triunfo*...

— Sí, és clar... De fet, la seva participació a *Música Uno* [abans *Música sí*, el programa dels dissabtes al matí a TVE] ha aconseguit que grups més dignes com Cola Jet Set surtin actuant al plató...

— Què opina de tot el rebombori creat al voltant de la pirateria com a suposat culpable de la crisi de la indústria? No creu que és un argument una mica fals?

— Sí, perquè la indústria està ara mateix en crisi perquè mai no s'ha preocupat de trobar alternatives vàlides, sempre ha funcionat buscant el benefici immediat i no ha explicat a la gent tot el treball que hi ha darrere de la creació d'un disc, la feina que comporta compondre les cançons, produir-lo, etc.

— Escoltant el seu disc no resulta gaire fàcil esbrinar quines han estat les influències principals a l'hora de compondre. Té un caire pop en el sentit més ampli i obert de la paraula.

“La indústria musical està en crisi perquè no s'ha preocupat mai de trobar alternatives vàlides”

— Sí, la veritat és que escolto de tot... Hi ha alguns temes que sonaven massa com determinats artistes, com ara “El punk rocker enamorado”, que en un principi recordava moltíssim Burt Bacharach, però després vam deixar que la cançó evolucionés i respirés per créixer, de manera que el resultat final no s'assembla tant a l'original.

— Ja per acabar, i com a autèntic melòman que és, quins discos ha escoltat en els últims temps que li hagen agradat?

— Doncs ara mateix, d'entre els molts que tinc per aquí, l'últim dels Streets, que m'ha semblat meravellós, i també l'edició en vinil de l'últim de Chucho, que també m'ha agradat molt.

Carlos Pérez de Ziriza